

Флейтист із Гаммельна

Німецька казка

Давним-давно, п'ять чи шість століть тому, у славному німецькому місті Гаммельні сталося лихо. Місто заповнили щури. Величезні тварюки вдиралися до льохів, комірчин та хижок. Вони прогризали дірки в діжках з їстівними припасами. За лічені хвилини знищували величезні запаси сиру.

Щури були ненажерливі, нахабні й нічого не боялися. Вони тягли їжу просто зі столу, нападали на котів і собак, залазили в колиски до немовлят. Мешканці Гаммельна робили все, що могли, аби позбавитися

від цієї халепи. Вони намагалися викурити щурів із нір, залишали для них отруєні приманки. Але то було марно. Щодня щурів ставало все більше. А щоночі в місті стояв такий шум, пицання, виск, скрегіт, що ніхто не міг ані на хвилину стулити очей.

Нарешті терпець городян урвався. Величезним натовпом вони вирушили до міської ратуші й почали вимагати, щоб мер і його радники щось зробили заради порятунку міста.

Мер і радники злякалися, що розлючені городяни виженуть їх із насиджених місць. Вони вже звикли ходити в ошатних, підбитих хутром плащах, носити на грудях золоті ланцюги.

— У мене є ідея! — вигукнув мер. — Призначимо велику винагороду тому, хто зможе позбавити наше місто від щурів!

Радники схвалили його пропозицію.

Наступного дня на головну площу виїшов міський глашатай*. Він кілька разів голосно прочитав наказ мера:

* Глашатай — вісник, який оголошував народу офіційні новини.

«ТОЙ, ХТО ПОЗБАВИТЬ СЛАВЕТНИЙ
ГАММЕЛЬН ВІД ЩУРІВ, ОТРИМАЄ ТИСЯ-
ЧУ ГУЛЬДЕНІВ* ВІНАГОРОДИ!»

З усієї Німеччини в місто почали сходитися щуролови, щоб випробувати свою вдачу. Вони розставляли величезні мишоловки з приманкою. Аптекарі варили отруйні суміші із запахом ковбаси, які булькали на все місто, щоб принадити щурів. Усе було марно.

* Гу́льден — старовинна німецька монета.

Незабаром городянам набридло чекати. Яка користь від мера та його радників, якщо вони нічого не можуть зробити? Люди зібралися біля ратуші та почали гукати мера.

Несподівано в ратушу увірвався порив вітру. Навколо мармурових колон пронісся невеликий смерч, і одразу ж усе стихло. А в центрі зали з'явився довготелесий худий незнайомець.

Він був одягнений у дивне вбрання — наполовину червоне, а наполовину жовте. У капелюсі стирчало павичеве перо. На губах — загадкова посмішка. А в руках він тримав чи то довгу дудку, чи то флейту.

— Хто ви такий? — злякався мер.

— Люди прозвали мене Строкатим Флейтистом, — відповів незнайомець. — Я дістався сюди з іншого кінця світу, щоб урятувати ваше місто й отримати обіцяну винагороду. Я знаю, як звільнити Гаммельн від щурів. Жодна істота у світі не здатна встояти проти моєї музики.

Мер зрадів і почав благодіяти Флейтиста негайно розпочати роботу. Він навіть пообіцяв видати йому в разі успіху не тисячу гульденів, а цілих сто тисяч.